

blik har overset det, men Ministeriet udgør dog ikke nogen Lovgivningsfaktor. Jeg følger mig fuldt overbevist om, at skulde vi virkelig have den Lykke at komme til Enighed med Landstinget i denne Sag, som nu har voldt saa langvarig en Strid, er der ingen, som vil føle en større og oprigtigere Glæde derved end netop Hans Majestæt Kongen, saaledes at han sikkert ikke et Øjeblik vil betænke sig paa at give de Love, man saaledes var kommet lykkelig til Ende med, sin høje Underskrift, hvad saa end den ærede Minister og hans Kolleger synes derom.

Berntsen: Der er nu holdt saa mange Foredrag, og lad mig tilføje, sagt saa meget godt og dygtigt til Belysning af de foreliggende Lovforslag, at jeg ikke længe skal lægge Beslag paa dette høje Tings Tid og Opmærksomhed, men indskrænke mig til at fremsætte nogle faa Bemærkninger, idet jeg kunde ønske at præcisere min Stilling til de foreliggende Skattelovforslag. Jeg vil da udtale, at jeg betragter det Forslag, som her foreligger fra Landstingets Side som fuldstændig Afskrivning af de gamle Skatter, af Hartkornsskatterne og Bygningsafgiften, for at være et imødekommende Skridt over for dette Tings Ønsker. Vi have jo nu her i Tinget i en Menneskealder talt om det uretfærdige i den nuværende Hartkornsskat og med Beklagelse udtalt, at Hartkornet nu ikke mere var det rette Grundlag for Fordelingen af Skattebyrderne mellem Landets Befolkning, og vi have i samme Tidsrum og med samme Ret og Styrke beklaget os over Bygningsafgiften som en Skat, der i høj Grad var ubillig og uretfærdig, fordi den ikke hviler paa den Bedrift, som drives i de forskellige Ejendomme, men paa Kvadratindholdet af de vedkommende Bygninger. Det vilde dog derfor være højest besynderligt, om dette Ting nu, efter at det andet Tings Flertal har kastet over Bord alle de gamle Teorier og Betæneligheder, som tidligere have været fremsatte med Hensyn til Fortrinligheden af de gamle Skatter og med Hensyn til Urørligheden af dem, vilde sige: Lad os dog alligevel beholde om ikke dem alle saa dog nogle af de gamle Skatter, som vi saa længe have stemplet som uretfærdige. Jeg

siger dette, fordi jeg med Forbavselse har hørt det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) i et Foredrag i Lørdags udtale, at han vilde anse det som en heldig Ordning, om man i alt Fald til Kommunerne bevarede en Del af Hartkornsskatterne. Der kan neppe være to Meninger om, at Folketinget maa komme overens med Landstinget om, at alle de gamle Skatter paa faste Ejendomme maa ophøre, fordi de ere uretfærdige. Det andet store Spørgsmaal bliver da, hvorledes man skal tilvejebringe de fornødne Midler til Stat og Kommune. Det forekommer mig, at man maa gaa to Veje: dels ved en Formue- og Indtægtsskat, og i den Henseende holder jeg ubetinget paa Kommissionens af Folketinget vedtagne Forslag om en Formue- og Indkomstsskat, dels — og det kan man ikke komme bort fra — ved at beskatte de faste Ejendomme baade til Stat og Kommune. Hvad man end vil mene om Ejendomsskyld, er dens Princip dog et Princip, man kan forhandle om og ikke kan afvise. Jeg vil forvare mig imod, at jeg skulde sympatisere med Landstingets Forslag om Ejendomsskyld. Jeg taler her kun om Princippet i Forslaget. Det, som navnlig Landbefolkningen har krævet og maa kræve med Hensyn til Fordelingen af Skattebyrden er Ligestillethed over for de andre Samfundsklasser med Hensyn til direkte og indirekte Skatter, og jeg ser ikke rettere, end at Princippet om Ejendomsskyld vil og kan tilvejebringe en saadan Ligestillethed mellem Skattebyrderne ved at beskatte Ejendommene efter deres Værdi, enten de ligge i Jylland, paa Fyn, Sjælland og Lolland-Falster eller i Kjøbenhavn. Det Princip, at enhver svarer af det, han har, af den Ejendom, han faktisk er i Besiddelse af, forekommer mig at være baade retfærdigt og forstandigt. Nu siger man: Ja, men der er jo Ejendomme, som nu ville komme til at betale mere end tidligere, idet der findes adskillige Ejendomme her i Landet, der kun have lidt Hartkorn og som Følge deraf kun have udredet faa Skatter af Hartkornet, og som derfor ville komme til at betale mere ved at gaa over til Ejendomsskyld. Jeg finder denne Paa-stand uholdbar. Naar enhver skal give Skat af det, han ejer og har i sin Besid-